

CONTEXT

SÍ PERÒ NO

Acords sindicals a presons i ensenyament amb reserves

Si alguna paraula defineix amb exactitud el context general de la societat espanyola, és desacord. Desacord a tots els nivells. El desacord és la droga de qui té por a la marihuana.

Fa poc, els funcionaris de presons van iniciar una vaga arran la mort d'una treballadora en una presó catalana. Per acabar el conflicte que va posar en tensió tot el servei penitenciari, demanaven molts més caps dels que té el Departament de Justícia. Després va venir la negociació i finalment s'ha arribat a un acord... però no. Un dels sindicats es nega a acceptar el pacte.

Fa molt, de fet des de sempre, els mestres fan i desfan vagues per demanar coses. Més sous, menys horaris, més personal, menys reunions de xarxa, postergar l'inici dels cursos... ah i això sempre, millorar els resultats educatius (cosa que depèn bastant més d'ells que dels programes que han de seguir). Ara també s'ha arribat a un acord, però tampoc un acord total, un sindicat es nega a signar la treva.

Diuen les regles de la democràcia que les decisions recauen en les majories, però al nostre país,

depenen sobre tot de les conjuntures personals. N'hi ha prou en que un sindicalista passi de consensos per allargassar indefinidament un conflicte.

Els funcionaris de presons tornen a la feina, però un d'ells diu que no, que ni parlar-ne, agafa un pneumàtic vell que tenia al garatge de casa el dur a la porta de la presó i li cala foc. I ja tornem a revifar el conflicte. Un mestre que no vol sentir a parlar de tornar a classe s'agafa la baixa i, de passada, aprofita les hores de lleure per iniciar una nova vaga individual amb pancarta i premsa. Son revifalles que duren poc, la majoria acaba imposant-se però no per aritmètica democràtica, només per força majoritària. De què serveixen aleshores tantes manifestacions, pancartes, banderes i quotes sindicals?

No és tan difícil el pacte, ni entendre una mica la raó dels altres, no cal lligar-se a la pota d'un ase per demostrar la teva puresa sindical. La diferència no està en fer visible el teu desacord amb el sindicat que t'ha proporcionat les millores que mai no t'hauries atrevit a demanar de cara. La diferència, en tot cas, és no pertànyer a cap sindicat i jugar-te-la solet.

